

Η ΠΟΛΙΤΙΣΣΑ

Ἄλλοι τραντάφυλλο σὲ λὲν κι ἄλλοι ὄροσάτο κοῖνο.

Μὰ ἐγὼ τοῦ κίκου ταῖρι σου σὲ περιδόλια ζήτησα,

Κι ἀντὶς νὰ λέγω, ἀγάπη μου, πῶς εἶσαι αὐτὸ καὶ κεῖνο

Μοῦ σώνει νὰ σοῦ τραγουδῶ πῶς εἶσαι σὺ Πολίτισσα.

Ἄλλοι τὰ χεῖλι σου ἐπαινοῦν κι ἄλλοι τὰ ὀσφύ σου μάτια.

Μὰ ἐγὼ ποῦ κόρη σὰν κ' ἐσὲ δὲν εἶδα ξωμερίτισσα,

Τὴν ὁμορφιά σου σὲ λαμπρὰ δὲν μοίρασα κοιμῶν,

Μὲν ὅληνα τὴν λαχταρῶ, πανῶρα μου Πολίτισσα.

Ἄλλοι παιχνίδια σοῦ ζητοῦν, καὶ γέλοια τοὺς χαρίζεις,

Μὰ ἐμένα ποῦ σὲ πόνεσα καὶ τὴν καρδιά σου ζήτησα.

Μὲ τὰ πολλὰ τὰ νάζια σου φαρμάκι μὲ ποτίζεις,

Μαριόλα μου Πολίτισσα!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΤΡΕΙΣ, ΕΝΑΣ... ΠΑΡΕΠΑΝΩ

Μετὰ τὸν γάμον, ἐπέρχεται μίξ ἀντίδρασις, κἄποτε μικρά, κἄποτε μεγάλη, ἀλλ' ἐπέρχεται πάντοτε ἀργά ἢ γρήγορα, καὶ πρέπει νὰ τὴν ὑπερηγήσουν οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι, ἂν θέλουν νὰ περάσῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς των ἡσυχα.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Cusak - Bremmils, ἐπῆλθεν αὕτη ἡ ἀντίδρασις τρία ἔτη μετὰ τὸν γάμον. Ὁ Bremil δὲν ἦτο ἀνεπίλυτον ὑποκείμενον καὶ εἰς τὰς καλυτέρας τοῦ ὥρας, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ παραμείνῃ σύζυγος ἀμύητος μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ μικρὸ πέθανε καὶ ἡ κ. Bremmil ἐφόρεσε τὰ πένθιμα, ἀδυνατίσας, καὶ ἐθρήνησε ὡς νὰ εἶχε φθάσῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἴσως ὁ Bremmil ἔπρεπε νὰ τὴν παραγορήσῃ νομίζω ὅτι τὸ ἐδοκίμασε, ἀλλ' ὅσον ἐπέμενε τύσον καὶ ἡ κυρία ὠδύρετο, καὶ ἐξηντλεῖτο κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐκείνου. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ οἱ δύο εἶχον ἀνάγκη ἐνὸς τυνικοῦ. Καὶ τὸ εὔρον. Μπορεῖ νὰ γελᾷ σήμερον ἡ κ. Bremmil, ἀλλὰ τότε δὲν ἐγέλα.

Παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον ἡ κ. Hauskbee· μ' ἐννοεῖτε. Παντοῦ ὅπου καὶ ἂν παρουσιάζετο, μετὰ βεβαιότητος ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ νὰ διαταραχθῇ ἡ γαλήνη. Εἰς τὴν Simla τὴν εἶχον ἐπονομάσῃ «τὸ πτηνὸν τῆς τρικυμίας» καὶ καθ' ὅσον γνωρίζω, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, τὸ ἤξιζε, μυριάκις τὸ ἤξιζε αὐτὸ τὸ ἐπίθετον. Ἦτο μικροῦλα, μελαχροινῇ, ὑπερβολικῆς ἰσχνότητος· εἶχε

ὑπερβολικῶς μεγάλᾳ μάστιγ, ἐκφραστικώτατα, καὶ τοὺς πλέον χαριτωμένους τρόπους τοῦ κόσμου.

Ἐφθανε νὰ προσέρετε τὸν ὄγκον τῆς εἰς καμμίαν ἀπογευματινὴν, διὰ νὰ καταληφθῶσιν ὅλαι αἱ γυναικες ὑπὸ συγκινήσεως, καὶ νὰ τῆς ἐπιδρασιλεύσουν ἐπίθετα, τὰ ὅποια δὲν ὁμοιάζον ἀκριβῶς μὲ εὐχάς. Ἦτο ἐξυπνὴ, πνευματώδης, ἔλαμπε καὶ ἐσπινθηροβόλει περισσύτερον ἀπὸ τὰς πλείστας τῶν ὁμοίων τῆς, ἀλλ' εἶχε μέσα τῆς πολλὰ, πολλὰ δαιμόνια πονηρὰ καὶ κακοβουλὰ. Πιθανὸν νὰ ἦτο καλὴ ἐνίοτε, ἔστω καὶ διὰ τὰς ὁμορφύλους τῆς ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ἐνταῦθα.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ καὶ τὴν πληκτικὴν θέσιν τῶν πραγμάτων ἥτις ἐπηκολούθησε, ἐπῆρεν ἀέρα τοῦ Bremil ὁ νοῦς καὶ ἡ κ. Hauskbee τὸν περιέπλεξεν εἰς τὰ δίκτυά τῆς. Δὲν ἠσθάνετο καμμίαν εὐχαρίστησιν νὰ κρύπτῃ τοὺς αἰχμαλώτους τῆς. Τὸν περιέπλεξεν ἀπροκαλύπτως καὶ εἶδεν ὅτι τὸ παρετήρησε καὶ ὁ κόσμος. Ἴππευε μαζί του, ἐξήρχετο εἰς περίπαικτον μαζί του, ἐκρυφομιλοῦσε μ' αὐτόν, ἔπρωγε μαζί του εἰς τὸ λαχαροπλαστεῖον τοῦ συρμοῦ, εἰς τὸν ὅπου ἤρχισαν νὰ ἐξαγορεύονται ὅσοι τοὺς ἐβλεπαν, καὶ ἐφώναζαν ἡδὴ: βρωμοδουλειά!

Ἦ κ. Bremil ἔμενε κατὰχλειστος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, διήρχετο ὥρας ὁλοκλήρους νὰ παρατηρῇ τὰ ρουστάνικα τοῦ μικροῦ, ποῦ ἔχασε καὶ νὰ γύνῃ δάκρυα ἐπὶ τῆς κενῆς του κοιτίδος. Δι' ὅλα τὰ λοιπὰ διόλου δὲν τὴν ἔμελε. Ἀλλὰ ὅκτῳ ἢ δέκῃ ἀγκηπταὶ καὶ τρυφεραὶ φίλαι τῆς ἐξήγησαν διὰ μακρῶν τὴν κατὰστασιν, ἐκ φόβου μήπως διαφύ-